

Дебют

Вадим ВАСИЛЕНКО – молодий поет і науковець з Вінниччини. Народився 8 лютого 1991 року в с. Василівка Тиврівського району Вінницької області. Нині магістрант Інституту філології й журналістики Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Учасник Всеукраїнського з'їзду молодих літераторів (2011). Переможець Міжнародного мовно-літературного конкурсу імені Тараса Шевченка (2011), Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт (2012), лауреат Всеукраїнського поетичного конкурсу “Підкова Пегаса (2012).” Має творчі й наукові публікації.

* * *

Виростають хліби понад бором шумкої
пшениці,
Сльози шабель втирають дерева на синіх руках.
Із блакитної глини гончар викарбовує лиця,
Захмелілі від меду і крові у тлінних думках.

До позублених кіс на межі чорноликого шляху
Я розріжу зірницю з пробитих сльозою грудей.
І сплетіння Стожарів в глибинах космічного
праху,
Зійдуть з рук мозолястих і щезнуть,
не знані ніде.

Чорний корінь душі до світання окутає вічність,
Де черлені щити ждуть конання блідої води.
До розбитих дзеркал припадуть у воланні
сторіччя,
І овеці озера – в космічні орбіти й сліди.

* * *

Із акварелей зеленіють вечори,
Лягає ключ лелечий у зіниці,
У голосах півсонної трави
Б'є з уст вино у темряві криниці.

Горить планети книга у росі,
Тремтять обпалені цикади літер,
Зозуль кування в затінку лісів
На зоряній хустині стеле вітер.

Неспокій трав в астральній далині
Гойднув на вікнах павутину світу.
Парад озер на золотій стерні
До неба вислав сонячну орбіту.

* * *

Вже шляхів глибина коло неба холодна
й прозора
Яблуневі долоні згортає у сутінки літ.
Передзвоном серцець б'є мелодія вітру
незмінна,
Із яруг і лісів живить білий невичерпний світ.

Променіє зоря у неспокоєм звитій землі,
І вростає у душу трилистя в замисленім полі.
Із відчинених вікон б'ють коні зелені у млі,
З вулиць міста летять стрімголов,
бо родились на волі.

Склянку часу напоїть щемка і захмелена злива,
Де чекає до ночі життя недописаний лист.
На майдані дзвін кроків і юність тривожна
й щаслива

Переходить зі мною знебарвлений
сонячний міст.

* * *

У хмільні переджнив'я з долини ітимуть дівчата,
І до лісу впаде вишивана сорочка ріки.
Біля греблі гора буде місяць на стежці чекати,
Над городом брестимуть старцями у просинь
роки.

Дикі гуси розсіють по ночі осінене пір'я
У тумані землі, що чекає цілунок лопати.
На траві оживе з передвіку забуте повір'я.
Вийде в озері місяць із рибами в піжмурки
грати.

* * *

У сутінках сновидить Чорний ліс,
Тривожить вітер пагони берези,
І ярини холодний перевіз
Зоріє в душу поглядом тверезим.

У грудях литий на узгір'ї дзвін
Рве м'язи серця між планетним світлом.
Землі над яром голизна одінь
Рови мережить білим первоцвітом.

І кличе стежка в провесінь іти,
Із жил струмки течуть в поля чорнилом,
І місяць із калюжі самоти
П'є все, що надійшло і перетліло.

* * *

Степ руки кістляві до неба простяг,
Із чуприни зігнав сонне птаство,
Вдихнув павутиння туманів
І, неначе одвічний блукач,
Із торбою в сяйві побрів
На Чумацький затоплений Шлях.
А понад ним хрести
В убогих жупанах, у лахмітті барвистім,
Мов каліки, біжать і падають,
Шукаючи броду,
І губляться в листі.

* * *

Дерева живі. До узвалля рум'яніють п'яні.
У зіницях озер із долини – волосся калин.
Вже роки простягли темні руки у сірі тумани.
На устах загірчить недогарком осіннім полин.

У мареві лісу вода непочата устала.
Я у змоклій ріллі тебе голокосу знайду,
Де обірваним проліском над померезаним
ставом
Зоря покотилася у понімілу траву.

* * *

Синю паморозь зимового світання
Кличе пізній голос журавля.
Кров подільську п'є земля – остання,
Де тече забутих пралісів сльоза.

Туманиться червоний перезір,
Ростуть калини пурпурові крила,
Над берегом дримає сивий бір,
І старець-Бог, колиска і могила.

Летять у душу зграї журавлів,
Неначе куль смертельні передзвони.
Б'ють вод весняних коні – в сизій млі
Несуть вогні. І сльози на іконі.

ВИШИВАЛЬНИЦЯ

На вікнах кільчаться жоржини у росі,
Чекають тиші на озерах тури сиві,
І торочки зі стін крізь сотні літ
У зморшках часу губляться щасливі.

З волосся яблунь гілля пнуть сади
До рук живавих на чолі обрамлень.
І вбілений із сонця і води
На рушнику життя цвіте орнамент.

* * *

Згусток волосся над Бугом похилений
Тишею зболений висіяв ліс.
Яблук поночі падіння знесилене
Вітер в долонях поніс.

Землю озорену в синьому полисті
П'ють чорні губи зорі.
З келихом пива на білому поїзді
Дівчину місяць зустрів.

Вікна й вогні пропливають перонами
Крізь діалектику міст.
Ранок, немов аргонавт із вагонами,
Потяга ловить за хвіст.

* * *

У глибині узлісь, між берегами,
Гаптує нить прощальну далина.
Із виноградників, напоєна сповна,
Встає зоря з-під вій тремкого дна.

Корсет вбира камінню падолист,
І горнеться туман в долоні вогко.
Із ран троянди хміль роси напивсь,
Припавши до грудей землі глибоко.

Над яром снять чорноземи полів,
У келих неба опустивши брови.
Я в землю спрагло коренем розцвів,
Крізь провесінь квітневої діброви.